

AUTORKA ÚSPEŠNEJ SÉRIE *SEDEM SESTIER*

LUCINDA RILEYOVÁ

ZÁHADNÉ VRAŽDY V INTERNÁTE

MEDZINÁRODNÝ BESTSELLER

TATRAN

ZÁHADNÉ
VRAŽDY
V INTERNÁTE

ZÁHADNÉ
VRAŽDY
V INTERNÁTE

LUCINDA RILEYOVÁ

TATRAN

Z anglického originálu Lucinda Riley: THE MURDERS AT FLEAT HOUSE,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Pan Books Ltd, an imprint of Pan Macmillan,
London 2022,

preložila Mária Kočanová.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2022 ako 5349. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a väzbu navrhla Mgr. art. Lubica Kochanová.

Zodpovedná redaktorka Adriana Oravcová

Jazykové redaktorky Ivana Fábryová, Zlata Sršňová, Zuzana Šulajová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o, Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

The author has asserted her moral rights.

Copyright © Lucinda Riley 2022

Translation © Mária Kočanová 2022

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2022

ISBN 978-80-222-1326-4

*Tento román je venovaný všetkým, ktorí snívajú.
Nikdy sa nevzdávajú a nikdy sa nepoddávajú – Lucinda to nerobila.*

LUCINDINA RODINA

Predslav

Milí čitatelia,

dúfam, že ste rovnako vzrušení ako ja, že môžete obracať strany nového románu Lucindy Rileyovej. Možno ste oddanými čitateľmi jej *Siedmich sestier* a čakáte, že vás Lucinda preniesie do nových zaujímavých končín. A možno sa s jej dielom stretávate prvý raz a ste zvedaví, čo vám prinesie tento svieži a zaujímavý kriminálny román. V tom prípade, žiaľ, musím začať od konca a dať do kontextu knihu, do ktorej sa chcete pustiť. Pre tých, ktorí to dosiaľ nevedia, Lucinda – moja mama – zomrela 11. júna 2021 na rakovinu pažeráka, ktorú jej diagnostikovali v roku 2017. Som Lucindin najstarší syn a spoluautor (musím však hneď dodať, že nie v tomto prípade). Spolu sme napísali sériu pre deti *Anjeli strážni* a dostal som za úlohu zavrieť jej obrovský literárny odkaz dokončením ôsmeho, záverečného dielu série *Sedem sestier*.

Preto by som vám rád vysvetlil, ako vznikol román *Záhadné vraždy v internáte*. Po prvé, aj keď dosiaľ neuzrel svetlo sveta, bol napísaný v roku 2006. Keď Lucindine najmladšie deti začali chodiť do školy, napísala tri romány, hoci nemala vopred dohodnutého vydavateľa. Dva z nich za krátko vyšli a zožali veľký úspech – *Olivovník* (známy aj ako *Helenino tajomstvo*) a *Motýlia izba*. Odjakživa zamýšľala vydať aj tretiu knihu, ktorú teraz držíte v rukách, no až po dokončení série *Sedem sestier*.

V prípade *Olivovníka* a *Motýlej izby* urobila rozsiahle úpravy (ako by urobil každý autor, ktorý sa k svojmu dielu vráti po desiatich rokoch). No v prípade *Záhadných vrážd v internáte* to moja mama nestihla. Preto je pochopiteľné, že pred rozhodnutím vydať túto knihu som bol v rozpakoch. Je mojou úlohou upraviť, prispôbiť a aktualizovať text, ako by si to želala spraviť ona? Po dlhých úvahách som dospel k rozhodnutiu, že by som mal uprednostniť zachovanie matinej autenticity. S týmto zámerom som urobil v texte iba minimálne zásahy.

Preto všetko, čo si prečítate, bude Lucindina tvorba z roku 2006. Mama bola na svoje dielo nesmierne hrdá. Je to jediný kriminálny román, ktorý napísala, no jej verní čitatelia bezpochyby hneď spoznajú jej obdivuhodnú schopnosť zachytiť atmosféru miesta. Určite vás bude zaujímať, že keď písala túto knihu, žila naša rodina v rozľahlom, tajuplnom prostredí, do ktorého umiestnila dej. Pri opisoch norfolskej školy, kam situovala príbeh, sa navyše vo veľkej miere inšpirovala školou, kam sme chodili my deti. Chvalabohu, môžem potvrdiť, že na chodbách internátov sa v skutočnosti neodohralo nič také dramatické ako v maminej detektívke.

Ako zrejme očakávate, udalosti dnešných dní vo veľkej miere ovplyvňujú dávne tajomstvá. Tešte sa aj na vynikajúco stvárnené postavy, napríklad inšpektorku Jazz Hunterovú, ktorá – ako so mnou isto budete súhlasiť – má potenciál na vlastnú sériu.

Azda sa jej dočká v ďalšom živote.

Harry Whittaker, 2021

Úvod

*Škola svätého Štefana, Norfolk
Január 2005*

Keď postava vykročila na schody vedúce na chodbu šiesteho ročníka s labyrintom jednoposteľových izieb veľkosti škatule na topánky, bolo počuť iba klepot a bublanie v starodávnych radiátoroch, málo výkonných liatinových strážach, ktoré sa posledných päťdesiat rokov márne usilovali zohriať internátnu budovu a chlapcov, ktorí ju obývali.

Internát Fleat bol jedným z ôsmich, ktoré patrili ku Škole svätého Štefana, a pomenovali ho po riaditeľovi, za ktorého školu pred sto päťdesiatimi rokmi postavili. Medzi terajšími žiakmi si vyslúžila pomenovanie blcháreň. Bola to škaredá viktoriánska stavba z červených tehál, ktorú tesne po vojne premenili na internát.

Zároveň to bol posledný internát, ktorý čakal na prepotrebnú rekonštrukciu. O šesť mesiacov postŕhajú z dlážok na chodbách, schodoch, v izbách a spoločenskej miestnosti zničené čierne linoleum, žltúce steny osviežia novými tapetami magnólievej farby a v prastarých sprchovacích kútoch nainštalujú lesklé antikorové batérie a ligotavé biele kachličky. Všetko preto, aby vyhovel požiadavkám rodičov, ktorí trvali na tom, aby sa ich deti učili a žili v pohodlí pripomínajúcom hotelové zariadenie, nie búdu.

Pred izbou číslo sedem postava na okamih zastala a započúvala sa. Bol piatok, osem chlapcov z poschodia sa odhlásilo a odišlo do krčmy v neďalekom trhovom mestečku Foltesham, no nebolo od veci ubezpečiť sa, či je to naozaj tak. Postava nič nepočula, a tak stisla kľučku a vošla.

Potichu zatvorila dvere a zažala. Okamžite jej udrel do nosa zatuchnutý pach adolescenta: zmes smradľavých ponožiek, potu a rozbúrených hormónov, ktorý za dlhé roky prenikol do každej škáry a zákutia vo Fleate.

Postavu striaslo, lebo pach v nej prebudil bolestné spomienky, a takmer sa potkla o kopy spodnej bielizne, čo sa povalovala na dlážke. Potom

sa načiahla za dvoma bielymi tabletkami, ktoré každý deň kládli chlapcovi na nočný stolík, a nahradila ich dvoma navlas podobnými. Potom sa postava obrátila, zhasla a vyšla z izby.

Na neďalekom schodisku malá osoba v pyžame pri zvukoch blížiacich sa krokov zmeravela, schúlila sa v nevelkom výklenku pod nižšie položeným odpočívadlom a vnorila sa do tieňa. Keby sa zistilo, že po desiatej nie je v posteli, znamenalo by to trest a čosi také by na dnešnú noc bolo priveľa.

Chlapec zmeravel v tme s rozbúchaným srdcom a silno stisnutými očami, akoby mu to malo pomôcť, a so zatajeným dychom počúval, ako kroky vyšli po schodoch sotva niekoľko centimetrov nad jeho hlavou, prešli ponad neho a milosrdne zanikli v dialke. Roztrasený od úľavy vyliezol zo skrýše a ponáhlal sa po chodbe do svojej izby. Vliezol do postele, skontroloval čas na budíku, natiahol si prikrývku na hlavu a konečne dal príchod slzám.

Približne o hodinu Charlie Cavendish vkročil do izby číslo sedem a zvalil sa na posteľ.

Mal osemnásť rokov, bol piatok jedenásť hodín večer a on trčal ako dieťa v tejto posratej kráľičej kľietke.

Navyše o siedmej ráno musí byť v poondiatej kaplnke. V tomto semestri tam už dva razy neprišiel a ďalšiu absenciu si nemohol dovoliť. A pre tú hlúpu záležitosť s Millarom ho dokonca predvolali do riaditeľovej pracovne. Jones naňho vrieskal, že ho vylúči zo školy, ak sa nepolepší, no Charlieho jedovalo, že si musí dávať pozor, aby sa do ničoho nenamočil. Otec mu dal jasne najavo, že ak sa nepreukáže dostatočným množstvom výborných známok a zodpovedajúcim koncoročným vysvedčením, nie je ochotný financovať mu ročnú prestávku medzi strednou a vysokou školou.

Čo by bola riadna katastrofa.

Otec mu rok voľna ani najmenej neschvaľoval. Hedonizmus bol preňho kliatbou a predstava, že jeho syn sa povaluje niekde na pláži v Thajsku, zrejme riadne zdrogovaný, sa mu nepozdávala, najmä keď mal všetko platiť.

Tesne pred začiatkom semestra sa do krvi pohádali kvôli Charlieho budúcnosti. William Cavendish bol úspešný londýnsky právnik a odjak-

živa sa predpokladalo, že syn pôjde v jeho šlapajach. No ako Charlie rástol, nikdy sa tým ktovieako nezaoberal.

Keď sa však blížil k dospelosti, začalo mu dochádzať, čo sa od neho očakáva, a že očividne nikoho nezaujímajú jeho vlastné želania.

Charlie bol prefikáný hazardér a túžil po adrenalínových zážitkoch – aspoň tak sa videl vlastnými očami. Rád žil na hrane. Pri predstave, že by sa mal na celý život zahrabať v zadúšajúcej atmosfére právnického prostredia, sa mu obracal žalúdok.

Navyše otcova predstava o „kariérnom napredovaní“ mu pripadala absolútne staromódna. V dnešných časoch bolo všetko iné ako predtým, človek mohol robiť, čo sa mu zachcelo. Všetky tie táraniny o úctyhodnom povolaní patrili ku generácii jeho rodičov.

Charlie sa chcel stať dídžejom a sledovať, ako sa krásne polonahé dievčatá natriasajú na tanečnom parkete na Ibize. To v skratke zodpovedalo jeho predstavám. Navyše si ako dídžej mohol zarobiť kopu prachov.

Niežeby peniaze do budúcnosti predstavovali vážny problém. Ak sa jeho slobodný päťdesiatšedročný strýko odrazu nerozhodne plodiť deti, Charlie zdedí rodinné sídlo s tisíckami akrov poľnohospodárskej pôdy.

Aj s tým mal plány. Stačí mu predať niekoľko pozemkov so stavebným povolením nejakému developerovi a napchá si vrecká!

Nie, netrápili ho budúce financie; znepokojoval ho fakt, že jeho žgrolský otec ho má finančne v hrsti teraz.

Bol mladý. Chcel sa zabávať.

Také myšlienky vírili hlavou Charliemu Cavendishovi, keď sa roztržito načiahol za dvoma tabletkami, ktoré užíval každý večer od piatich rokov, a zdvihol pohár s vodou, ktorý mu s nimi nechávala zdravotná sestra.

Položil si tabletky na jazyk, spláchol ich primeraným množstvom vody a odložil pohár späť na nočný stolík.

Celú minútu sa nič nedialo a Charlie s povzdychom pokračoval v úvahách o svojom nespravodlivom osude. No potom sa mu takmer nebadane rozochvelo telo.

„Doparoma, čo...?“

Triaška bola čoraz intenzívnejšia, takmer neovládateľná. Charlie odrazu cítil, ako sa mu sťahuje hrdlo. Pochytila ho panika, nechápal, čo sa

deje, lapal po dychu a podarilo sa mu prejsť niekoľko krokov k dverám. Schmatol kľučku, no v čoraz prenikavejšej hrôze sa mu ju nepodarilo stisnúť. Strácal vedomie, keď sa s jednou rukou na hrdle a penou na ústach zosypal na dlážku. Bez prísunu kyslíka a so smrtiacim jedom v žilách mu postupne vypovedali životné funkcie. Potom sa mu uvoľnili črevá a zakrátko mladý muž, ktorý ešte prednedávnom bol Charliem Cavendishom, prestal existovať.

Robert Jones, riaditeľ Školy svätého Štefana, stál s rukami vo vreckách – za tento zlozvyk ustavične karhal svojich zverencov – a hľadel z okna svojej pracovne.

Pod sebou videl žiakov, ktorí prechádzali po trávniku a náhlili sa na hodiny alebo z nich odchádzali. Potili sa mu dlane, srdce mal ešte vždy rozbúchané od návalu adrenalínu, ako sa mu pravidelne stávalo od tej nehody.

Odstúpil od okna a sadol si k písaciemu stolu. Mal na ňom hrbu papierov, ktorých sa ani nedotkol, a zoznam telefónnych odkazov, na ktoré musel odpovedať.

Vybral vreckovku, utrel si plešaté temeno a sťažka vzdychol.

Predstavil si množstvo desivých situácií, ktorým môže čeliť riaditeľ školy zodpovedný za dospievajúcich chlapcov a dievčatá: drogy, šikanovanie a v dnešných zmiešaných internátnych školách aj neovládateľný fantóm menom sex.

Počas štrnásťročného pôsobenia vo funkcii riaditeľa Školy svätého Štefana mal vo väčšej či menšej miere do činenia so všetkým zo spomenutého zoznamu.

No predchádzajúce krízy bledli v porovnaní s tým, čo sa prihodilo minulý piatok. Postihla ho najdesivejšia nočná mora každého riaditeľa: smrť žiaka zvereného do jeho opatery.

Ak existoval spôsob, ako zruinovať povesť školy, práve k tomu došlo. Okolnosti chlapcovej smrti neboli podstatné. Jones si predstavil masy rodičov, ktorí v tejto chvíli hľadajú vhodnú internátnu školu pre svoje dieťa a zo svojho zoznamu vyškrtávajú jeho zariadenie.

Jones hľadal jediné útechu vo fakte, že škola už existovala viac ako štyristo rokov – a keď prechádzal záznamy, zistil, že podobná tragédia sa tu

odohrala aj predtým. Možno sa z krátkodobého hľadiska počet žiakov zníži, no postupom času sa na udalosti z piatka zabudne.

K poslednému úmrtiu žiaka tu došlo v roku 1979. Chlapca našli mŕtveho v sklade batožiny v pivnici. Obesil sa na povraze zavesenom na háku na strope. Incident sa stal súčasťou školských historiek. Žiaci si s obľubou rozprávali, že v internáte Fleat straší chlapcov duch.

Mladý Rory Millar pripomínal presne takého ducha, keď ho našli zamknutého v pivnici, kde celú noc zúfalo búchal na dvere.

Charlie Cavendish, ktorý ho tam bezpochyby zamkol, ako zvyčajne všetko poprel, ba čo bolo horšie, pripadalo mu to zábavné... Robert Jones sa mimovoľne striasol a želal si, aby v sebe našiel aspoň štipku ľútosti nad jeho strateným životom, ale márne.

Ten chlapec im spôsoboval ťažkosti už od prvého okamihu, ako vkročil do školy. A teraz jeho smrť ohrozila Jonesovo zotrvanie vo funkcii. Mal päťdesiatšesť rokov a tešil sa, že o štyri roky odíde do dôchodku s plnou penziou. Ak bude nútený vzdať sa postu riaditeľa, zostane mu iba chabá nádej, že si v tomto veku nájde miesto niekde inde.

Na včerajšom krízovom zasadnutí správnej rady ponúkol svoje odstúpenie. Členovia sa však svojho riaditeľa zastali.

Cavendishova smrť bola nehoda... dôsledok nepredvídaných okolností. Zomrel na epileptický záchvat.

Jones v tom videl záblesk nádeje. Len čo koroner predloží správu o prirodzenej príčine smrti a škole sa podarí zabrániť, aby sa to priveľmi medializovalo, dôsledky azda nebudú také závažné.

No kým sa to nepotvrdí, jeho reputácia a budúcnosť visia na tenkej nitke. Sľúbili, že zavolajú dnes dopoludnia.

Telefón na písacom stole prenikavo zadrnčal. Jones stisol prepájacie tlačidlo. „Áno, Jenny?“

„Volá kancelária koronera.“

„Prepojte ma.“

„Pán Jones?“

„Áno, pri telefóne.“

„Tu Malcolm Glenister, miestny koroner. Chcem vám oznámiť výsledky včerajšej pitvy Charlieho Cavendisha.“

Jones sťažka preglgol. „Rozumiem. Tak do toho.“

„Konečný záver znie, že Charlie nezomrel na epileptický záchvat. Príčinou smrti bol anafylaktický šok.“

„Rozumiem.“ Jones znovu prežrel a odkašľal si. „A... čo ho spôsobilo?“

„Nuž, bezpochyby viete, že v zdravotnom zázname mal poznámku, že je silne alergický na Aspirín. V jeho krvi sme zistili šesťsto miligramov tejto látky, čo zodpovedá dvom bežným tabletkám.“

Jones nevládal odpovedať, celkom mu vyschlo v hrdle.

„Okrem zvyškov lieku Epilim, ktorý Charlie užíval každý deň na epilepsiu, a minimálnej hladiny alkoholu patológ nenašiel nič iné. Chlapec bol dokonale zdravý.“

Jones sa konečne zmohol na slovo. „Keby ho našli skôr, mohli ho zachrániť?“

„Keby dostal pomoc okamžite, takmer určite. No je málo pravdepodobné, že by stihol volať o pomoc v priebehu niekoľkých minút, kým upadol do bezvedomia. Pochopiteľne, až do nasledujúceho rána ho nik nenašiel.“

Jones zaváhal a cítil, ako sa mu v žilách začína rozlievať úľava. „Čo bude nasledovať?“ opýtal sa.

„Nuž, vieme, ako zomrel. Otázkou ostáva prečo. Charlieho rodičia potvrdili, že ich syn od malička vedel o svojej alergii na Aspirín.“

„Tie tabletky si musel vziať omylom. Iné vysvetlenie neexistuje. Alebo áno?“

„Neprišlúcha mi špekulovať o príčine bez preskúmania všetkých faktov. Pán riaditeľ, je tu však ešte niekoľko nezodpovedaných otázok. A obávam sa, že si budú vyžadovať policajné vyšetrowanie.“

Jones cítil, ako sa mu odkrvila tvár. „Rozumiem,“ hlesol. „Ako to ovplyvní každodenný chod školy?“

„To musíte prebrať s povereným detektívom.“

„Kedy príde?“

„Myslím, že čo nevidieť. Zakrátko sa vám ozvú, aby sa dohodli na postupe. Zatiaľ dovidenia.“

„Dovidenia.“

Jones s pocitom nevoľnosti zrušil hovor. Niekoľkokrát sa zhlboka nadýchol.

Policajné vyšetrowanie... Pokrútil hlavou. Bola to tá najhoršia možná správa.

A náhle mu svitlo: v posledných dňoch mu vírila v hlave iba ohrozená povesť školy. No ak má do toho vstúpiť polícia, koroner zrejme vyjadril pochybnosti, či Cavendish užil Aspirín omylom.

„Kristepane! Hádám si len nemyslia, že to bola vražda?“

Jones opäť pokrútil hlavou. Nie, zrejme ide iba o formalitu. Keď sa nad

tým zamyslel, usúdil, že na vyšetrovaní musel nástožiť Charlieho otec. Spomenul si, ako Cavendish neraz stál pred jeho písacím stolom a pri karhaní naňho upieral bezstarostný pohľad. Zakaždým to prebiehalo rovnako. Jones mu pripomenul, že časom, keď starší chlapci využívali mladších ako sluhov, už dávno odzvonilo, a ak sa odmietajú podriaďiť, nesmie ich k tomu nútiť šikanovaním. Charlie prijal trest a pokračoval, akoby sa nič nestalo.

Pôvodne mal Charlie nastúpiť na Eton, ale neurobil prijímacie testy. Odo dňa príchodu do Školy svätého Štefana dával jasne najavo, že škola, riaditeľ aj spolužiaci sú pod jeho úroveň. Jeho arogancia priam vyrážala dych.

Jones sa bezradne zahľadel na portrét lorda Grenvilla Dudleyho, ktorý v šestnástom storočí založil školu, potom pozrel na hodinky a uvedomil si, že sa blíži čas obeda. Stisol spojovacie tlačidlo.

„Áno, pán Jones?“

„Jenny, mohli by ste, prosím, prísť ku mne?“

O niekoľko sekúnd sa vo dverách zjavila upokojujúca postava Jenny Colmanovej. Pracovala v škole už tridsať rokov, najprv ako obsluha v školskej jedálni a po absolvovaní sekretárskeho kurzu ako administratívna pracovníčka na finančnom oddelení. Keď pred štrnástimi rokmi Jones nastúpil do školy a zistil, že jeho sekretárka sa chystá odísť do dôchodku, nahradila ju Jenny.

Nebola najlepšia kandidátka, ale Jones ju mal rád pre jej pokojné, vyrovnané vystupovanie a vedomosti o škole, ktoré v čase svojho nástupu do funkcie pokladal za neoceniteľné.

Jenny mal rád každý, od upratovačiek až po členov správnej rady. Poznala všetkých žiakov po mene a o jej oddanosti škole nebolo pochyb. Bola o tri roky staršia od Jonesa, mala o čosi bližšie k dôchodku a Jones často uvažoval, ako si poradí po jej odchode. Teraz si skormútene uvedomil, že zrejme odíde ešte pred ňou.

Celý predchádzajúci semester nebola Jenny v práci. Jej zástupkyňa bola šikovná a pravdepodobne aj zbehlejšia v práci s počítačom, ale Jonesovi chýbal Jennin materský prístup, a tak sa potešil, keď sa vrátila. Teraz so zápisníkom a perom v ruke zložila svoje objemné telo na stoličku pred písacím stolom a na tvári sa jej zračilo hlboké znepokojenie.

„Ste akýsi bledý, pán Jones. Nemám vám priniesť pohár vody?“ ozvala sa rengavým norfolským prízvukom.

Odrazu Jones pocítil nutkanie položiť si hlavu na jej kyprú hrud', ponoriť sa do jej materského objatia a nájsť v ňom útechu.

„Volali mi z kancelárie koronera,“ oznámil jej, keď zahnal predchádzajúcu myšlienku. „Nemám dobrú správu. Nariadili policajné vyšetrowanie.“

Jenny nadvihla husté obočie. „Nie! To nemôže byť pravda.“

„Dúfajme, že to rýchlo vyriešia. Snorenie polície vyvolá v škole rozruch a naruší chod vyučovania.“

„Chápeš,“ súhlasila Jenny. „Myslíte, že nás budú vypočúvať?“

„Netuším, no rozhodne s tým musíme rátať. Každú chvíľu mi má volať detektív poverený vyšetrowaním. Po rozhovore s ním budem múdrejší. No hádam bude najlepšie zvolať všetkých na zajtra ráno do hlavnej sály a upozorniť ich na nadchádzajúce udalosti. Týka sa to všetkých zamestnancov, od kuchynského personálu nahor. Môžete to zariadiť?“

„Pravdaže, pán Jones. Hneď sa o to postarám.“

„Ďakujem, Jenny.“

Vstala a potom povedala: „Telefonovali ste už Davidovi Millarovi? Dnes predpoludním znovu volal tri razy.“

Jones nepotreboval nič iné, iba šibnutého rodiča alkoholika, ktorý má strach o syna.

„Nie, netelefonoval.“

„Pravdupovediac, aj včera večer niekoľkokrát volal a zakaždým nechal odkaz, že Rory mu v telefóne pripadal rozrušený.“

„Viem, už ste mi to povedali. No musí počkať. Teraz sa musím zaoberať dôležitejšími vecami.“

„Čo by ste povedali na čaj? Myslím, že by ste si mali trochu zvýšiť hladinu cukru. Pri šoku to veľmi pomáha.“

„Ďakujem, to by bolo od vás veľmi milé.“ Vďačne kývol hlavou.

Telefón na písacom stole opäť zazvonil. Jenny zareagovala prvá a zdvihla slúchadlo.

„Kancelária riaditeľa školy.“

Chvíľu počúvala, potom dľaňou zakryla mikrofón a zašepkala: „Chce s vami hovoriť komisár Norton.“

„Ďakujem.“ Jones prevzal slúchadlo a počkal, kým Jenny odíde. „Pri telefóne riaditeľ Jones.“

„Pán riaditeľ, tu je zástupca komisára Norton z kriminálky. Predpokladám, že viete, kvôli čomu volám.“

„Áno.“